Чорним оком дивиться печера
В лісову ліянову межу.
Я — струнка, вигиниста пантера
Свій барліг невсипно стереже.

Виходжу зарошаним камінням,
Жовтозоро ріжу синю ніч,
І леліє місячне проміння
Оксамитним блиском на мені.

Вигинаю чорнії рамена —
Під ногами шурхом камінці...
А весною билися за мене
Молоді розпалені самці.

Диких джунглів пахощі отруйні,
Чорні спини, пазурі і кров...
Розшайнулось пристрасно і буйно
Весняне змагання за любов.

Є закон — єдиний, невідхильний,
А життя — безжалісно ясне:
Має право жити тільки сильний, —
Тільки сильний може взять мене.

Жовтий зір мій синій присмерк ріже...
Кожний добре знає власний шлях:
Боротьба за волю і за їжу,
Боротьба самиці за малят...

Не вступити ворогу в печеру,
Не пройти заказану межу, —
Я — струнка, вигиниста пантера
Свій барліг невсипно стережу.